

[Elisabeth Bruun Olésen]

udkast oven i købet havde dem med, som var ramt af en arbejdsulykke. Det blev fjernet, det er rigtigt nok, men tankegangen var så grel, at de, der blev ramt af en arbejdsulykke, måske på grund af at arbejdsgiveren ikke overholdt arbejdsmiljøforskrifterne, også skulle være med til at betale. Det kalder jeg et borgerligt livssyn, og jeg kan ikke acceptere, at man skal være med til at betale på den måde – under ingen omstændigheder.

Så er der blevet sagt meget om, at man skal have denne uvildige undersøgelse. Socialministeren kom jo allerede med en rapport til folketingets socialudvalg i januar 1984, der beviste, hvad vi alle sammen vidste i forvejen, nemlig at karenssdagen har en uhyggelig asocial slagside; det er der heller ingen fra de borgerlige partier der har forsøgt at benægte. Kort sagt, man accepterer, at de kvinder og ufaglærte mænd, der i forvejen må slås med de dårligste arbejdsforhold, det mest monotone arbejde, det mest stressende arbejde, skal rammes hårdest sammen med de offentligt ansatte af karenssdagen, og det vel at mærke de offentligt ansatte, der er placeret nederst i hierarkiet, for det er jo sådan, at folk på mere ledende poster i langt højere grad selv kan bestemme deres arbejdstid, selv kan bestemme deres arbejdsdag, f.eks. arbejde hjemme, og derfor ikke bliver ramt af karenssagen på samme måde. Så når vi snakker om aflastning af offentlige udgifter, er det altså de svageste her i samfundet, der skal aflaste. Det er dybt asocialt.

Det radikale venstre har nu besluttet på vanlig måde at udskyde hele problematikken ved at foreslå, at der skal laves en uvildig undersøgelse af karenssdagens virkninger og de eventuelle besparelser. Vi synes faktisk, at en sådan undersøgelse er fuldkommen overflødig, og at man sagtens kunne gå til biddet med det samme og få karenssdagen fjernet. Vi mener, at socialministerens egen rapport udmærket beskriver virkningerne, nemlig at den rammer de svageste hårdest, og det er der heller ingen, heller ikke det radikale venstre, der har benægtet.

Jeg vil godt høre, om det radikale venstre ikke mener, at det er kvinderne, de ufaglærte og de offentligt ansatte, der rammes hårdest, og at det er dem, der har mulighed for at kunne tage fri en dag, lave arbejdet hjemme, dem, der har mulighed for at lave deres egne ordninger, dem, der kort sagt sidder i nogle

andre positioner i samfundet, der ikke bliver ramt. Vi kan kun opfatte den uvildige undersøgelse som en forhalingsmanøvre.

Men selv om der så skulle blive sparet nogle håndører, 2, 3 eller 4 eller mange ved karenssdagen, så mener vi, den skal væk. Under alle omstændigheder er det dybt asocialt, at det er de mennesker, der er syge, der skal betale for at aflaste de offentlige budgetter.

Glønborg (KrF):

I kristeligt folkeparti anser vi principielt både lønmodtagere og arbejdsgivere for hæderlige mennesker, der ikke er ude på at udnytte hinanden, men har en fælles interesse i, at alt på deres arbejdsplads fungerer godt. Og det synspunkt gælder både private og offentlige arbejdspladser.

Sygdom kan ramme enhver helt ufor skyldt, og jeg er taknemlig over, at vi i det danske samfund i lange tider har haft det princip at hjælpe hinanden og dele byrderne ved sygdom og ulykke, men dette princip skal naturligvis ikke føre til, at byrderne væltes helt over på en enkelt part i et samarbejde.

En medarbejders sygdom generer mange, naturligvis først og fremmest den syge selv og den syges familie og husstand, men arbejdsgiveren og de andre medarbejdere på arbejdspladsen bliver også generet, hvad enten den syge nu vælger at trodse sygdommen og gå på arbejde eller vælger at blive hjemme for at blive hurtigere rask. Så meget om helbredet og selve arbejdet.

Men hvad så med økonomien?

Det er klart, at tabet ved det ikke-udførte arbejde i en sygdomsperiode skal dækkes på en eller anden måde. Efter de nu gældende regler dækker lønmodtageren noget, arbejdsgiveren dækker noget, og det offentlige dækker noget. Den forholdsvise fordeling afhænger af sygdomsperiodens længde. Det lovforslag, vi diskuterer i dag om blot at ophæve karenssdagen, vil helt fjerne det økonomiske ansvar fra lønmodtageren.

Jeg er selv lønmodtager, og jeg synes egentlig, det er en form for nedvurdering af mig som menneske, hvis mine handlinger og vurderinger ikke skal betyde noget som helst økonomisk i denne sag. Jeg skal ikke komme ind på problemet om eventuel egen skyld for visse sygdomme, men blot slå fast, at jeg som